

princippet, forsaavidt som $\frac{1}{3}$ af det ekstra Beløb, der skal udredes i denne Tid, skal udredes af Kasserne selv, medens de $\frac{2}{3}$ skal udredes af Staten og Kommunerne med $\frac{1}{3}$ hver. Den eneste af de midlertidige Bestemmelser, der, saa vidt jeg kan se, rækker ud over 1. April 1920, er den, at der af Statskassen kan ydes Arbejdsløshedskasserne rentefrie Laan til Hjælp til Optagelse af deres normale Virksomhed paa Forsikringsgrundlaget. Disse Laan maa ikke overstige 20 Kr. pr. Medlem. Da der den 1. April 1919 var ca. 300 000 Medlemmer, kan disse Laan ikke komme til at overstige ca. 6 Mill. Kr., rimeligvis bliver det noget mindre, da man ikke kan gaa ud fra, at alle Arbejdsløshedskasser vil optage det fulde Laan, da Laanet skal tilbagebetales med $\frac{1}{5}$ aarlig de første 5 Aar efter 1. April 1921. Da mange af Kasserne har opbrugt deres Reservefond i de forløbne vanskelige Aar, finder jeg, at der er al mulig Grund til at yde dem disse Laan.

I øvrigt finder jeg, som Sagen foreligger, kun Anledning til at omtale et Par Enkeltheder. I § 12 i Loven af 8. April 1914, som er til Revision nu, skal der efter Lovforslaget indsættes, at Retten til at erholde Understøttelse fortabes, dersom den vedkommende ikke i Løbet af de to foregaaende Aar har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder. Indenrigsministeren kan dog dispensere fra denne Bestemmelse, dersom der hersker ekstraordinær Arbejdsløshed i det paagældende Fag. Ministeren lod i sin Omtale af denne Bestemmelse tydelig skinne igennem, at han ikke var rigtig glad ved den og frygtede for, at den vilde trække Baandene noget for snævre for Ydelse af Arbejdsløshedsunderstøttelse i visse Tilfælde. Deri er jeg enig med Ministeren. Under normale Forhold er denne Bestemmelse vist udmærket, men nu, lige efter at der har været saa megen ekstraordinær Arbejdsløshed, som vi nu har haft, er det vist strengt nok at indføre en saadan Bestemmelse, som skal gælde fra 1. Januar 1920. Hvis der f. Eks., hvad der formentlig har været Tilfældet i visse Fag, har været ekstraordinær Arbejdsløshed de sidste Par Aar, kan det falde lidt haardt, naar der ikke er saadan Arbejdsløshed nu, at en Arbejder, der bliver arbejdsløs uden egen Skyld, ikke kan faa Understøttelse, uden at han har haft Arbejde i 10 Maaneder de to foregaaende Aar, hvor der herskede ekstraordinær Arbejdsløshed. Jeg frygter for, at den kan føre til nogen

Ubillighed. Den højtærede Minister mente, at man maaske kunde fortolke Loven saa lempeligt og blidt, at man ad den Vej kunde komme ud over det. Det er nu ikke saa heldigt at gaa den Vej at fortolke Loven imod dens klare Ord. Der staaer: Ministeren kan tillade, at denne Bestemmelse midlertidig sættes ud af Kraft i Tilfælde af, at der hersker ekstraordinær Arbejdsløshed i det paagældende Fag. „Hersker“ kan formentlig ikke betyde andet, end at der maa være Arbejdsløshed i det Øjeblik, da Arbejdsløshedsunderstøttelsen skal udbetales, og kan vanskeligt fortolkes saaledes, at Bestemmelsen ogsaa omfatter de nærmest foregaaende Aar. Skal Loven fortolkes strengt efter Ordene — det er ikke mig, der skal fortolke Loven heldigvis —, ved jeg ikke, om det er tilladeligt at fortolke den saaledes. Men nu er der jo intet at gøre ved Sagen. Det andet Ting vilde ikke tage det velvilligt op — for at bruge et mildt Udtryk —, dersom vi ændrede Lovforslaget af denne Grund og sendte det tilbage til Folketinget. Vi mener ogsaa at kunne akkviescere ved Lovforslaget, som det er affattet paa dette Punkt. Men jeg vilde mene, at det havde været heldigere, om der havde staaet „hersker eller i det sidste Aar før Lovens Ikrafttræden har hersket ekstraordinære Arbejdsløshedsforhold“ eller lignende.

I den nugældende Lovs § 14, 1ste Stykke, Punkt 7, Linie 1, skal efter Lovforslaget Ordene „Uden fyldestgørende Grund“ udgaa, og det paagældende Stykke kommer da til at lyde paa, at der ikke ydes Understøttelse til Medlemmer, der vægrer sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse eller et kommunalt Arbejdsansivningskontor anvist Arbejde, som efter Kassens Bestyrelses Skøn svarer til vedkommendes Evner. Det er en ret vigtig Bestemmelse. Jeg forstaaer denne Bestemmelse saaledes, at Meningen er, at de, hvem der anvises Arbejde, skal tage saadant Arbejde, forsaavidt deres Evner virkelig strækker til, og mener saa vedkommende at have fyldestgørende Grunde til at nægte at vedblive med Arbejdet, maa han klage, og saa maa Klagen undersøges nærmere af rette vedkommende. Men han skal gaa i det anviste Arbejde, naar hans Evner og Uddannelse er saaledes, at han kan overtage det. Jeg haaber, at Ministeren er enig i denne Opfattelse.

Jeg skal endnu kun bemærke, at der kommer en Bestemmelse ind i § 14, som jeg ikke synes er letfattelig. Den højtærede Minister dvælede ved denne Bestem-